

تأمین مالی خارجی (بخش سوم) تأمین مالی بین‌المللی فاینانس

برخی ویژگی‌های استفاده از

فاینانس:

۱- در صورت دستیابی به تسهیلات

دارای نرخ پائین و بلندمدت بودن

بازپرداخت، روش بسیار مفیدی

می‌باشد به شرط داشتن توجیه اقتصادی مناسب.

۲- چنانچه امکان فروش محصولات تولیدی به صورت کوتاه مدت و با سود بیشتر از سود فاینانس وجود

داشته باشد روش مؤثری محسوب می‌گردد.

۳- به دلیل آنکه در اکثر پروژه‌های بهره‌مند از تأمین مالی اعتباری خارجی (فاینانس) مدیریت پروژه توسط

طرف داخلی (ایرانی) می‌باشد، مشکلات بسیار زیاد در این زمینه (ناشی از شرایط خاص کشور و به ویژه در

مورد پروژه‌های بزرگ) نهایتاً تأخیر در زمان بندی طرح را به دنبال دارد و علیرغم کاهش هزینه‌های مالی

طرح و استفاده بیشتر از امکانات داخلی، ممکن است خسارات تأخیر به قدری زیاد باشد که جبران امتیازات

اولیه بهره‌گیری از تأمین مالی فاینانس را نکند.

۴- در صورتی که نرخ بازده سرمایه‌گذاری کمتر از نرخ بهره وام دریافتی بوده و یا به میزان کمی از آن بیشتر

باشد (طرح‌هایی که دارای توجیه اقتصادی نیستند)، استفاده از این تسهیلات توصیه نمی‌گردد.

۵- در کشور ما به دلیل نوسانات نسبتاً زیاد درآمدهای ارزی، به کارگیری روش فاینانس جهت تأمین مالی طرح‌ها بخصوص در مورد طرح‌های دولتی می‌بایست با نظارت و کنترل بیشتری همراه باشد.

۶- ریسک حاصله در هنگام دریافت وام‌های خارجی بر عهده اعتبار گیرنده (در اکثر موارد دولت و شرکت‌های دولتی) بوده و در هر صورت بازپرداخت اصل و سود حاصل از سرمایه‌گذاری در موعد تعیین شده الزامی است.

۷- دریافت اعتبارات فاینانس فقط جذب سرمایه فیزیکی محسوب شده و برخلاف سرمایه‌گذاری خارجی که در بیشتر موارد با انتقال تکنولوژی و دانش فنی همراه است، هیچ‌گونه مزیتی در خصوص افزایش قابلیت رقابت صنعتی کشور و انباشته شدن سرمایه انسانی در نیروهای متخصص و تحصیل کرده را به دست نمی‌دهد.

۸- هزینه بیمه اعتبارات پرداختی به دولت و شرکت‌های دولتی ایرانی بالاتر از استانداردهای بین‌المللی است. زیرا ریسک سرمایه‌گذاری از نظر خارجی‌ها در ایران بالا بوده و به همین دلیل علاوه بر تقبل هزینه غیرمتعارف بیمه، در پاره‌ای موارد مجبور هستیم سایر شرایط تحمیلی طرف خارجی را نیز بپذیریم (از قبیل اجبار به خرید از منابع خاص و به قیمت‌های بالاتر از عرف بازار)